

แฟ้มใหม่เป็น

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๑

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เป็นการฟังธรรมนะ การฟังธรรมเป็นของที่หาได้ยาก การฟังสิ่งในโลกฟังกันมาตลอด เพราะคำว่า “ฟังธรรม” ธรรมะของพระพุทธเจ้า ศาสนธรรม ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ประเสริฐมาก ศาสนาพุทธ พระพุทธศาสนาเกิดมาเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม ธรรมแท้ๆ แล้ววางธรรมไว้ตามความเป็นจริง คือว่าศาสนธรรม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมตามความเป็นจริง ถึงได้วางไว้เป็นศาสนา พุทธ ศาสนธรรม ธรรมของแท้ มนุษย์ผู้ปฏิบัติตามเข้าไปถึงธรรมนั้นถึงได้เกิดพระสงฆ์ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์จึงเป็นพระรัตนตรัยที่พึ่งของพวกเรา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นะ เป็นที่พึ่งได้จริง

เราเกิดเป็นมนุษย์เป็นผู้ประเสริฐ ประเสริฐเพราะเราพบพระพุทธศาสนา ถ้าไม่พบพระพุทธศาสนาเป็นผู้ที่ไม่ประเสริฐเลย เกิดมาเป็นมนุษย์ชาติหนึ่ง ทำความดี ทำความชั่ว ทำดีทำเลวตามแต่ความจริตนิสัยของตัวเองแล้วก็ตายไป แต่พบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนานี้เป็นการกลั่นกรองมนุษย์ให้เป็นมนุษย์ประเสริฐขึ้นมาได้ พระพุทธศาสนาสำคัญขนาดนั้น

แล้วเราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วเราเชื่อฟังคำสั่งสอนแล้วยอมตน ยอมตนออกบวชเป็นพระเพื่อจะแสวงหาความเป็นจริง ยอมตนนะ ยอมตนลงท่ามกลางธรรมะของพระพุทธเจ้า ยอมแพ้เป็น แพ้กิเลสของตัวเอง ยอมแพ้ให้กิเลสมันขุบขอบลง ยอมแพ้เพื่อศึกษาความเป็นจริงแล้วปฏิบัติให้ได้ตามความเป็นจริง ยอมตน ยอมแพ้แล้วบวชเป็นภิกษุ บวชเป็นพระ เราไม่ได้บวชเราก็คือเป็นผู้ปฏิบัติธรรม ต้องเชื่อตามความเป็นจริงถึงจะปฏิบัติได้

“การปฏิบัติ” ความเชื่อ ความเชื่อที่ยอมแพ็ตามความเป็นจริงนะ ต้องแพ็เป็น แต่ถ้าแพ็ไม่ เป็น ปัญญาชน ผู้ที่เป็นปัญญาชนอยากแสวงหาทางออกที่ง่าย ที่ด่วน ที่เร็ว การแสวงหาทางออก ด้วยว่าเป็นปัญญาชน เพราะการแสวงหาทางออก เพราะศาสนาพุทธนี้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้าตรัสรู้มา ๒,๕๐๐ ปีเศษ

สังคมเราเป็นสังคมชาวพุทธ คือว่าสังคมตามศาสนตามความเป็นจริง คำว่า “ศาสนาพุทธ” นี้เป็นการอธิบายถึงกรรมตั้งแต่จะเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาแล้วเพราะกรรม เกิดมาเพราะมีการเกิด เกิดมาเป็นมนุษย์ปัจจุบันชาติ ทำความดีความเลวแล้วแต่ ตายไปแล้วตกนรกขึ้นสวรรค์ไป กรรม อันนั้นส่งผลไป ศาสนาพุทธอธิบายได้ถึงวงจรของชีวิต วงจรของกรรม วงจรของวิภูฏะ วิภูฏานที่ จิตนี้วนไปเวียนมาตามวิภูฏาน จนถึงที่สุดพุ่งออกไปจากวิภูฏานเป็นธรรมแท้ๆ ธรรมอันประเสริฐ อันนั้น

ฉะนั้นพระพุทธเจ้าวางไว้ ๒,๕๐๐ กว่าปี แล้วสังคมพุทธ สังคมไทยนี้ได้ศึกษา ได้มีครูบา อาจารย์ ได้มีนักปราชญ์ ปราชญ์แท้ๆ ที่ปฏิบัติเป็นครูบาอาจารย์ที่ผ่านพ้นไป แล้วสั่งสอนไว้ตก ผลึกมาอยู่ในสังคม เป็นประเพณี เป็นวัฒนธรรมที่ความเชื่อ ความเชื่อที่ไม่ยอมตน ความเชื่อที่แพ็ ไม่เป็น ความเชื่อที่พร้อมไปด้วยกิเลส ความเชื่ออันนั้นมันตกผลึกอยู่ในหัวใจของสังคม อยู่ใน หัวใจของมนุษย์ทุกๆ คน ลัทธิศาสนาต่างๆ ถึงต้องเข้ามาใช้ประโยชน์ตรงนี้

การเผยแพร่เข้ามาในสังคมของเมืองไทย สังคมของผู้ที่ปฏิบัติ ว่าปัญญาชน สิ่งที่จะอธิบายได้ ด้วยทางเป็นวิทยาศาสตร์ เราเชื่อ เราเห็นว่าลัทธิต่างๆ การประพฤติปฏิบัติ ลัทธิต่างๆ เช่นความ เป็นอศรรย์ จิตนี้รวมลงสงบได้ เป็นสิ่งที่มีอศรรย์ มีพลังงานที่ทำให้เรารักษาโรคภัยไข้เจ็บได้ การเพ่ง เพ่งคือให้จิตสงบแล้วจิตนี้จะมีพลังงาน การบรรยายวิธีการของจิตจะเข้าไปสงบได้ด้วยมี ความมีสติ แล้วบอกว่าจิตนี้มันเป็นสากล มันเป็นพุทธ มันเป็นลัทธิความเชื่อต่างหากละ ลัทธิ ความเชื่อที่อธิบายด้วยตามหลักวิทยาศาสตร์ตามความเป็นจริง ตามหลักของสมมุติ

อารมณ์ของคน จิตนี้มันเป็นสิ่งที่มีอศรรย์ที่ไม่มีใครสามารถจะรู้ได้ตามความเป็นจริง แต่ อาศัยผู้ที่เป็นปราชญ์ เขามีการทดลอง เขาเคยทำมาแล้วเขาอธิบายออกมาเป็นทฤษฎี แต่เป็น ปัญญาชนอธิบายได้ด้วยคามน่าทึ่ง เราเป็นปัญญาชน เรารู้ว่าสิ่งนี้เข้ากับเราได้ สิ่งนี้เราเชื่อมั่น เรา เชื่อไป เพราะเราเชื่อ

เรามีความเชื่อในศาสนาอยู่ดั้งเดิม ในการทำจิตที่ความเป็นไป เรามีความเชื่ออยู่ดั้งเดิม แต่เราทำไม่ได้เพราะเราไม่ยอมตน ความไม่ยอมตนหมายถึงว่ากิเลสนี้มันผลักไสอยู่ตลอดเวลา แต่พอเราไปฟังปัญญาชนที่เขาอธิบายเป็นทฤษฎีที่เราฟังแล้วเข้าใจได้ มันจะยอมเชื่อเขาแต่ไม่ใช่ยอมตน ยอมเชื่อเพราะว่าความมักมาก ความอยากว่าการประพฤติปฏิบัติให้มันง่าย

การทำธุรกิจต้องมีการขาดทุนและกำไร ทุกคนหวังแต่กำไร ทุกคนหวังแต่สิ่งที่จะเป็นประโยชน์กับตัว จะคว้าจะหาสิ่งที่ว่ามันสะดวก มันได้ผลมาก ความว่าได้ผลมากมันทำให้จิตนี้ชินชาในความรู้สึกอันนั้น

สังเกตได้ไหม วัยรุ่นเกิดถ้ามีเสียงเพลง เสียงดนตรีขึ้นมา ความขยับไปแข่งขามันจะเป็นไปทันทีเลย อย่างเช่นคนตรีอย่างพวกที่มันเป็นร็อกเป็นอะไร มันจะเดินไปเป็นไป ทำไมมันเป็นไปอย่างนั้น เสียงเพลงผ่านมา มันทำไมร่างกายขยับไปพร้อม เพราะว่าความเคยชิน ความเคยชินหัวใจมันสภาพแบบนี้ มันจะแสดงออกไปเลย

จิตก็เหมือนกัน จิตเดิมของเราก็เป็นอย่างนั้น เราไปฟังสิ่งที่เขาอธิบายเป็นวิทยาศาสตร์ ความเห็นเป็นวิทยาศาสตร์มันเชื่อตาม ความเชื่อตามนั้นเหมือนกับเด็กๆ เด็กน้อยสิ่งที่เป็นมา มันขยับตามไปโดยสัญชาตญาณ อันนี้ก็เหมือนกัน เพราะเรามีความเชื่อดั้งเดิมในศาสนา แล้วพออธิบายคำนั้นมา มันเป็นไปด้วยตามความเชื่อของตัวเอง มันก็หมุนไป

ตามหลักวิทยาศาสตร์ แรงลม เรืออยู่ในทะเล แรงลมพัดไป ทางกลศาสตร์มันก็บอกอยู่แล้ว เรือใบพัดเข้าไปได้ตามหลักความเป็นจริง เพราะว่าตามหลักการอธิบายตามวิธีการว่าการเคลื่อนไป แรงเฉื่อย เพราะอาการของจิต พอพูดถึงอาการของจิตใช่ไหม จิตเวลากระทบมันจะเกิดความรู้สึกขึ้น ถ้าเราตามทันหรือเราใช้สติกำหนดอยู่ จิตนั้นจะสงบตัวลง การเคลื่อนไหววนะให้รู้พร้อม ให้รู้ทั่ว มันจะเข้าตามความอันนั้นไป มันไปเพื่ออะไร

จิตนี้ปกติพระพุทธเจ้าเปรียบเหมือนช้างสาร ช้างสารเหมือนช้างตมมัน ช้างตมมันขนาดใหญ่มันต้องเดินร่นเต็มทีไป ความคิดของเราก็เหมือนกัน อารมณ์ที่มันเกิดขึ้น ความรุนแรงเหมือนช้างสาร ช้างสารขนาดใหญ่ก็แล้วแต่ลองพศได้เต็มทีแล้วมันต้องหยุดโดยตามธรรมชาติของมัน อันนี้ก็เหมือนกัน หมายถึงจิตนี้มันก็คิกคะนองไปเหมือนกัน มันโกรธมันเกลียด มันมีความทุกข์

อยู่ในหัวใจ มันคืนรนไปตามความเป็นจริงของมัน ถึงจุดสุดท้ายจุดหนึ่งมันต้องสงบตัวลงโดยธรรมชาติของมันอยู่แล้ว

อธิบายเป็นทางวิทยาศาสตร์ อธิบายเป็นทางกลศาสตร์ออกไป ว่าการควบคุมใจ การควบคุมอารมณ์ของตัวให้ลงกลับมาตรงนี้ไง มันจะหยุดด้วยเพราะเรามีความเชื่อ เราเอาอารมณ์ของเราเข้าไปกับกลศาสตร์ของเขา วิธีการอธิบายของเขา ความเชื่ออันนั้นมันก็เป็นไป มันต้องสงบตัวลงเพราะว่ามันใช้พลังงานหมดไปแล้วมันก็หมดความพยศของมันเองโดยความเป็นจริงของจิตนั้น

พอที่จิตสงบคือว่าอันนี้เป็นสากล เป็นสากลจิต พลังงานนี้เป็นสากล พลังงานนี้เป็นสันติภาพ ความเป็นสันติภาพของมนุษย์ ความเป็นสันติภาพของใจ ใจหลุดพ้น ใจเป็นสันติภาพ ใจเว้งว่าง ใจมีความสุข ความเป็นจริงตามธรรมชาติมันก็เป็นอย่างนั้น ความเป็นจริงตามธรรมชาตินะ แต่ธรรมชาติที่ว่านี้เป็นจริงด้วยกิเลส กิเลสมันอยู่เหนือความเป็นจริงนั้น

จิตนี้เคลื่อนไปตามการอธิบายของตามลัทธิความเห็น การเพ่ง การเพ่งดวงแก้ว การเพ่ง การดู การกำหนดจิต บอกว่า จิตเดิมแท้นั้นนิพพาน เรามาเกิดแล้วมาเป็นมนุษย์ มาเป็นทุกข์เป็นร้อนอยู่ที่นี่ ต้องกลับไปเปิดจุดจิตเดิมแท้นั้นให้เป็นนิพพาน นี่อธิบายกันไปอธิบายกันมาจนชาวพุทธเราหลงใหลได้ปลื้มกับลัทธิต่างๆ ลัทธิชนะ ลัทธิความเชื่อ มันไม่ใช่ศาสนธรรม ศาสนามันต้องแจ้งได้หมด

นี่เป็นลัทธิ ลัทธิเพราะว่ามันมีความตกผลึกของสังกมอยู่ มันเลยเสตามันกันไป มันไม่มีการแบ่งแยกว่าผิดหรือถูกตามหลักตามความเป็นจริง เพราะว่าคนตาบอดด้วยกันมันก็ต้องเข้าใจคนตาบอดด้วยกัน แต่ปัญญาชนเป็นผู้อธิบาย ปัญญาชนที่เขาประสบความสำเร็จในชีวิตแล้วมาอธิบายตรงนี้ ให้อันที่ความเป็นไปก็เชื่อหมดเลย

บอกว่า สรรพสิ่งนี้เป็นอันเดียวกัน เป็นสากล

เป็นสากลต่อเมื่อโลกนี้ ย้อนไปอดีต ไม่มีเครื่องยนต์กลไก การติดต่อ การคมนาคมใช้เรือใบ ใช้แรงลม ใช้ตามธรรมชาติ ถึงจุดหนึ่งมีมนุษย์ผู้ฉลาดคิดค้นเครื่องจักรไอน้ำขึ้นมาได้ ปฏิวัติโลกเลย ปฏิวัติโลกนี้เปลี่ยนแปลงไปเลย เพราะว่าคิดเครื่องจักรไอน้ำได้ เครื่องจักรไอน้ำก็

มาทำให้เกิดเรือกล เกิดพลังงานที่ทำให้เร็วขึ้น เกิดพลังงานทำให้สังคมนี้พลิกไปเลย จากพลังให้เป็นสากลธรรมดา ผู้ที่คิดได้ยังเป็นผู้ที่มีชื่อจารึกในประวัติศาสตร์ โลกนี้เป็นผู้ที่ยกย่อง

จิตที่เป็นสากลนะ จิตที่เป็นสากล พลังงานที่เป็นสากล แต่มันมีพลังงานตัวหนึ่งที่เกิดขึ้นมาใหม่ นี่ก็เหมือนกัน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นผู้ที่ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา พลิกความเชื่อทั้งหมด เพราะว่าความเชื่อที่เป็นสากลอยู่นั้นมันเป็นความเชื่อที่อยู่ในกิเลส พลังงานนี้ทุกอย่างมันเป็นแรงดึงดูดของโลก โลกนี้จะมีความเจริญรุ่งเรืองขนาดไหน มันอยู่ในแรงดึงดูดของโลกทั้งหมด อยู่ในโลกนี้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะพ้นออกไปจากโลก ถึงได้คิดพิจารณาตามความเป็นจริง ชำระกิเลส วิธีการของการชำระกิเลสคือเครื่องจักรกลนั้น จนท่านชำระได้ตามความเป็นจริง จิตนี้ได้ค้ำค้ำกับความเป็จริง คือธรรม เพราะปฏิวัติออกไปจากโลกทั้งหมด เป็นธรรมแท้ แล้ววางพิมพ์เขียวเอาไว้ละ วางพิมพ์เขียวเอาไว้ว่าคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าธรรมที่ว่าเป็นธรรมแท้แต่เป็นธรรมพิมพ์เขียว

แล้วนักบวชผู้ปฏิบัติศึกษาธรรมอันนั้นมา การอธิบาย การอ่านพิมพ์เขียว การเห็นพิมพ์เขียวมันเห็นอยู่แล้วว่าเห็นรูปแบบของเครื่องจักรไอน้ำ เห็นวิธีการปฏิบัติอันนั้น แล้วที่นี้ความยอมแพ้ ความยอมตนไม่ยอมตามความเป็นจริง ความยอมแพ้ไม่เป็นนะ ยอมแพ้ด้วยความเชื่อว่าตัวเองเชื่อ แต่กิเลสมันไม่ได้เชื่อ

“แพ้ไม่เป็น” ความแพ้ไม่เป็นมันต้องการกำไร มันต้องการตามความเป็นจริง ต้องการเอารัตเอาเปรียบ กิเลสนี้เอารัตเอาเปรียบตลอด แล้วศึกษาพิมพ์เขียวนั้นมาก็อธิบายพิมพ์เขียวตามความเห็นของตัว

การกำหนด ศึกษา มา ผู้ที่ปฏิบัติ ผู้ที่ศึกษาธรรม สุตมยปัญญา ศึกษาธรรมของธรรมะ พระพุทธเจ้ามา เวลาศึกษามาแล้วมาเป็นความเห็นของตัวเอง เพราะความยอมตนไม่ยอมจริง มันยอมไม่จริง กิเลสมันเลยใช้อันนั้นเป็นการสวมเขาตัวอีกทีหนึ่ง

การสวมเขาคิด พิจารณาให้มีสติ นี่สอนนะ เวลาอธิบายออกมาจะ พิจารณาให้มีสติ สตินี้กำหนดจิต จิตนี้กระทบทำให้รู้ กำหนดจิตนะ “กำหนดจิต” สิ่งใดกระทบเกิดขึ้นให้รู้ตาม ความเป็นจริง ชนฺธฺเกิดขึ้นให้รู้ตามความเป็นจริง “การกำหนดจิต”

การอธิบายนี้อธิบายโดยความไม่ยอมตนคือกิเลส เอาวัตถุสิ่งหนึ่งเข้าไปอธิบายพิมพ์เขียว พิมพ์เขียวนั้นเป็นพิมพ์เขียวจริง เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ตามความจริงแล้ว วางไว้ตามความเป็นจริง แต่เราใช้ความเห็นของเราบังคับความเห็นนี้ให้เข้ากับพิมพ์เขียวใช้ใหม่ ให้เข้ากับหลักความจริงขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อธิบายให้เป็นขั้น

เพราะพระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ว่าขั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณเกิดขึ้นเป็นกอง เราก็อธิบายว่าความเห็นเกิดขึ้น เราแยกแยะได้ถูกต้อง เพราะเรามีพิมพ์เขียวใช้ใหม่ เรามีพิมพ์เขียว เราก็อธิบายตามพิมพ์เขียวนั้น นี่เหมือนกัน เราศึกษาธรรม รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็น กอง เป็นความรู้สี่กระทบกับอายตนะ สติต้องกำหนดให้รู้ทัน ความรู้ทัน กำหนดทันให้รู้กระทบ ชนฺธฺนั้นก็จะดับลง อธิบายให้เห็นตามความเป็นจริง

อันนี้เพราะความไม่ยอมตน กิเลสมันอยู่ในใต้การอธิบายนั้น กิเลสนี้เป็นตัวพลังงานตัวนั้น ความไม่รู้ของตัว การจินตนาการ ธรรมะต้นเดา เราอ่านธรรมะ เราศึกษาธรรมะแล้วเราปฏิบัติไป พร้อมกัน เราปฏิบัติด้วยใช้ใหม่ เราศึกษามาเป็นสุตมยปัญญาแล้วเราก็ปฏิบัติพร้อมกับจินตนาการ เป็นจินตมยปัญญา

พอจิตมันสงบเข้าไป จิตสงบนี้มีความสุขมหาศาลนะ ความแว้งแว้งกับไปเป็นที่ว่าสากลนั้น กับว่าจิตนี้เป็นสากล ลัทธิต่างๆ ก็สอนว่าจิตนี้เป็นสากล จิตนี้มีความปล่อยวางโดยตามหลักความเป็นจริง อันนี้เราก็ศึกษาธรรมะพระพุทธเจ้าแล้วก็เป็นสากล พอจิตมันสงบเข้าไป จิตมันสงบนะ จาก สงบหยาบๆ เข้ามา สงบละเอียดเข้าไป ละเอียดเข้าไปถ้าสงบได้

สงบไม่ได้ก็จินตนาการว่าสงบ แล้วก็อธิบายตามความไม่ยอมตน อธิบายธรรมพร้อมกับ กิเลส ก็ทำให้หลุกหลิกๆ ความรู้สี่กนั้นบังคับให้เข้ากับพิมพ์เขียว ทั้งๆ ที่พิมพ์เขียวตามความเป็นจริงนะ จะมีความผิดพลาดนิดหน่อยก็ยัดเข้าไปให้เข้าไปว่าเป็นพิมพ์เขียวไง อันนี้ก็ว่าอันนี้เป็นผล เป็นผลต่อจิตนี้ที่เป็นสากล ความสว่าง ความสุขอันนี้เป็นสากล

ถึงว่าศาสนาทุกศาสนาเหมือนกัน ว่าศาสนานี้ก็เหมือนกัน ลัทธิก็เหมือนกัน ลัทธิคำสั่งสอนจากปัญญาชนต่างๆ กับผู้ที่ปฏิบัติ ผู้ที่เป็นนักบวช ผู้ที่ปฏิบัติตามหลักของศาสนาพุทธ กลายเป็นมวลชน กลายเป็นแนวร่วมส่งเสริมกัน ก็เลยมีความเชื่อคล้อยตามกันไปหมดเลย มีความเชื่อเพราะแนวร่วม

พระก็สอนอย่างนั้น ผู้ที่สอนลัทธิต่างๆ ก็สอนอย่างนั้น มันก็เข้ากันได้สินะ การเคลื่อนไป การขับเคลื่อน การจิตตามรู้พร้อมไปตลอด อันนี้เป็นวิปัสสนา...ความไม่ยอมตนมันจะวิปัสสนาไปไหนในเมื่อจิตมันกระทบขึ้นมา เวลาจิตกระทบ ความรู้สึกเกิดขึ้น ตามทันทีสงบลง จิตนี้เป็นสากล

ความเป็นสากล ความเป็นสันติภาพ โลกนี้มีสันติภาพอยู่ บริษัทข้ามชาติก็ทำมาค้าขายได้ โลกนี้มีสันติภาพอยู่ กิจการธุรกิจการค้าการขายทำให้โลกนี้เจริญขึ้น เห็นไหม จิตนี้เป็นสากล จิตนี้เป็นสันติภาพ สมานนี้เป็นสากล ความเป็นสากลนั้นกิเลสมันนอนอยู่นั่น

การค้าและการขาย การทำธุรกิจมันก็มีกำไรมีขาดทุน ผู้ที่มีปัญญา ผู้ที่ใช้ปัญญา ผู้ที่ฉลาด จะได้ประโยชน์จากตรงนั้นทั้งหมดเลย ธุรกิจต่างๆ ผู้ที่มองการณ์ไกล ผู้ที่ฉลาด ได้เห็นประโยชน์จากธุรกิจนั้น กอบโกยผลจากธุรกิจนั้น เข้อยู่ในสังคมนั้น ตลาดสังคมนั้น ชื่อทุกอย่างที่ขวางหน้าที่เขาคุยว่าดี ที่ปัญญาชนว่าเยี่ยม ที่ปัญญาชนว่าฉลาด ที่ปัญญาชนว่าเป็นของประเสริฐ

เราเป็นชาวพุทธ เราเป็นนักปฏิบัติ เราก็มองเคลิบเคลิ้มไปกับเขา ว่าสิ่งที่ฉันทำมันเป็นเรื่องที่ถูกต้อง

มันเป็นสากลเพราะจิตมันสงบเฉยๆ การตามรู้หัวใจให้มันหยุด ให้มันสงบเป็นสากลนั้น มันเป็นแค่พื้นฐานเท่านั้นเอง แล้วก็ว่าเป็นวิปัสสนา เพราะวิปัสสนาว่าจิตมันบังคับเข้ามา ว่าจิตมันตามรู้แล้ว อันนี้เป็นวิปัสสนา

อันนี้เป็นปัญญาอบรมสมาธิ ยังไม่มีภาวนามยปัญญาเลย ปัญญาการตามรู้จิต ลัทธิต่างๆ เขาก็มีตั้งแต่สมัยพุทธกาลก็มี พระพุทธเจ้าก็ไปเรียนมา ไปศึกษามา มันควรจะย้อน ควรจะคิด ควรจะไตร่ตรองว่า เรานี้เกิดมาเป็นชาวพุทธ พบพระพุทธศาสนา เราควรจะย้อนว่าก่อนที่พระพุทธเจ้าจะตรัสรู้ พระพุทธเจ้าก็เคยไปศึกษาเล่าเรียนอย่างนั้นมาแล้ว

แต่ทำไมปัจจุบันนี้ตื่น ตื่นนะ ไม่ตื่นเปล่านะ ชาวพุทธเอง ผู้ปฏิบัติเองยังบรรยายให้เข้าเป็น
แนวร่วมไปกับเขา การเป็นแนวร่วมเพราะว่ามันไปด้วยกัน จินตนาการเหมือนกัน ลัทธิความเชื่อ
ลัทธิไม่ใช่ศาสนา

ลัทธิคอมมิวนิสต์ ๖๐ ปีผ่านไปหมด ใช้เวลา ๖๐ ปีถึงจะเห็นผลว่าอันนั้นล่มสลายไป ๖๐ ปี
อยู่ได้เพราะอะไร? อยู่ได้เพราะกฎ ลัทธิคอมมิวนิสต์ กฎหมาย กฎเหล็ก ทุกอย่างอยู่ที่ปากกระบอก
ปืน ถ้าใครไม่เชื่อจับ แล้วต้องกักขัง ต้องทำลายกันขนาดนั้นนะ

อันนี้ก็เหมือนกัน ลัทธิความเชื่อ เราเชื่อตามหลักวิทยาศาสตร์ ตามหลักที่เขาอธิบายกัน
หลักวิทยาศาสตร์ก็เป็นพิมพ์เขียวของวิทยาศาสตร์ หลักธรรมะของพระพุทธเจ้าก็เป็นพิมพ์เขียว
ของธรรมะพระพุทธเจ้า เห็นไหม พิมพ์เขียวก็ทำ ทำเป็นพิมพ์เขียวที่ออกมาตามหลักวิทยาศาสตร์
กฎเหมือนกัน เอากฎนั้นกด กฎคือความเชื่อติดกันนั้น แต่กิเลสในกฎนั้นละ เหมือนกับกฎหมาย
กฎหมายออกมาเพื่อเป็นความเป็นธรรมในสังคม ผู้บังคับใช้กฎหมายลำเอียงใช้กฎหมายนั้นด้วย
ความเข้าข้างตน เพราะความไม่ยอมเชื่อ ไม่ยอมรับความเป็นจริง ผู้ที่เชื่อก็เป็นเหยื่อของเขาไป

นี่ก็เหมือนกัน กิเลสมันยอมจริงหรือ กิเลสมันอยากได้เร็วๆ กิเลสมันอยากได้ ทำแล้วจะ
ได้เห็นผล แล้วก็มันซำกั้นนะ มันซาให้จิตนี้เป็นแค่ระดับสากล ถ้าเป็นสากลจริงนะ คือจิตจะเป็น
สมาธิ ถ้าเป็นสากลไม่จริง จิตนี้สมาธิหายๆ มันซา พรหมลูกฟักใจ

สมาธิมันต้องเป็นสมาธิที่จิตนี้ต้องมีความรู้สึกลอยๆ เราบังคับได้ เรายกขึ้นได้เป็นวิปัสสนา
ได้ แต่ถ้าจิตนี้มีมันซาเป็นพรหมลูกฟัก สักแต่ารู้ มันก็อยู่ที่พื้นฐานของจิตนั้น จิตดวงนั้นจะมี
ความรู้สึกอย่างไร จิตดวงนั้นมีกรรมอย่างไร

ฉะนั้นแม้แต่บุรุษผู้หนึ่งคิดเครื่องจักรไอน้ำขึ้นมาได้ พลิกให้เกิด เกิดการปฏิวัติสังคม โลก
นี้เปลี่ยนไป แล้วเครื่องจักรไอน้ำนั้นก็พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ จนเกิดเรือกลไฟ จน
เกิดพลังงานนิวเคลียร์ จนเกิดชิปนาซูตยงออกไปจากโลก ธรรมะพระพุทธเจ้าก็อย่างนั้น เกิดพิมพ์
เขียวขึ้นมาซะ เกิดศาสนธรรมขึ้นมา แต่ผู้ปฏิบัติละ ต้องปฏิบัติ

จากอยู่ในทะเลหลวง เพราะทะเลนี้กว้างใหญ่ เรือนี้ไปได้เว้งเว้าง ไปได้ทุกทั่วสารทิศ จะไปทวีปไหนก็ได้ เพราะเรือกลไฟนี้ขับเคลื่อนไป จิตที่เป็นสากลก็เว้งเว้างอยู่อย่างนั้น ความเว้งเว้างนั้น มันได้ถึงเหยียบขึ้นฝั่งใหม่

เรือของเราเว้งเว้างอยู่กลางมหาสมุทรมันจะพันไปไหน มันก็พันอยู่ในวัฏฏะนั่นล่ะ เพียงแต่ความเว้งเว้างอันนั้น เราเคลิบเคลิ้มกับความเว้งเว้างของจิตใจ มันมีอยู่ดั้งเดิม เพราะลัทธิศาสนาต่างๆ เขาปฏิญาณตนว่าเขาสิ้น เป็นพระอรหันต์ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าไม่เชื่อ เพราะว่าคนมีภูมิของพระพุทธเจ้า ภูมิของผู้ที่ตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้ามันสะสมมา

มีความรู้ขนาดไหนหัวใจมันทุกข์ หัวใจมันไม่พ้นจริง เราปิดใครปิดได้ ปิดตนเองไม่ได้ ความที่ว่าเว้งเว้างก็เพราะว่าเรามีณา เราไปกับเขา ทำจิตนี้ให้เป็นก้อนหินเหวอ ทำให้จิตนี้เป็นแค่วัตถุชิ้นหนึ่งเหวอ

วัตถุชิ้นนั้นจะคิดขนาดไหนมันต้องแปรสภาพทั้งหมด สพุเพ ฌมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายต้องแปรสภาพทั้งหมดเลย แต่มันไม่มีใครควบคุมเอง พอมันมีรสชาติของสมาธิก็เคลิบเคลิ้มไปอย่างนั้น เวลามันติดกลับขึ้นมาะ เวลามันถอนออกมาจากสมาธิ หรือมันเสื่อมออกจากสมาธิ เพราะว่าเป็น สพุเพ ฌมา อนตฺตา อันนั้นถึงจะรู้ว่าความร้อนมันเป็นขนาดไหน มันถึงไม่มีใครเลยที่ยืนอยู่ได้โดยหลักความเป็นจริง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นศาสดา เป็นองค์เอก เป็นผู้ปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้สิ้นจากกิเลส แล้วก็มิพิมพ์เขียวอันนี้มา นั่นเป็นธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วความเชื่อ ศรัทธาความเชื่อทำให้เราออกบวช ต้องยอมให้เป็น ต้องแพ๊ให้เป็น แพ๊นะ คำว่า “แพ๊เป็น” เราแพ๊ก็คือกิเลสแพ๊ด้วย

นี่เราแพ๊ไม่เป็น เราสักแต่ว่าแพ๊ พอเราสักแต่ว่าแพ๊ กิเลสที่มันอยู่ในหัวใจ มันปลิ้นปล้อน มันจินตนาการคำสอนนั้นว่าเรารู้ มันจินตนาการทั้งหมด แล้วมันเข้ามาให้เป็นไปในอารมณ์ เอาอารมณ์นี้เข้าไปในความรู้สึกอันนั้น แล้วก็ว่าเรารู้ แล้วอธิบายออกไป เพราะจินตนาการผลเอาไว้อ่อน แล้วก็บังคับให้พิมพ์เขียวเข้ามาในความรู้สึกของตัวใจ อธิบายออกไป

อวิชา ปจฺยา สงฺขาร เพราะมีอวิชาเกิดขึ้น ความรู้เกิดขึ้น ถ้าเรารู้ทัน อวิชานั้นก็ดับ ภพชาติก็ดับ อารมณฺ์ก็ดับ ความดับอารมณฺ์นั้นก็เป็นพรหมลูกฟักเหรอ มันจะดับไปได้อย่างไร มันดับอันนี้เพราะสติมันรู้ทัน อันนี้เป็นแค่ลัทธิเท่านั้น มันยังไม่ได้ชุดคู้ยเลย

ความจิตนี้สงบ กิเลสมันต้องสงบกว่าจิตนั้น สิ่งต่างๆ นี้เป็นแค่กรรมฐาน เป็นพื้นฐาน เป็นกรรมฐาน ฐานของการงาน มนุษย์เราหัวใจนี้ฟุ้งซ่าน มนุษย์เราผู้ปฏิบัติงานต่างๆ ผู้ที่มีอาชีพต่างๆ หรือนักบวชก็แล้วแต่ มันจะคิดร้อยแปด พอจิตมันสงบเข้ามา “กรรมฐาน” ทำให้จิตนี้มีฐานที่ตั้ง ตั้งอยู่ที่กายกับใจนี้ให้เป็นสากล ให้เป็นเหมือนมนุษย์ทั่วๆ ไป ให้เป็นปกติของมนุษย์

แต่พอมันตั้งขึ้นมาเป็นสากล บางดวงจิตมันมีพลังงาน พอพลังงานนี้ส่งออกไปเป็นการรักษาโรค เราไปตื้นตื้นกับไอ้พลังงานที่มีกิเลสนั้นเหรอ จะพลังงานไหนก็พลังงานกิเลสบังคับทั้งนั้น เป็นพลังงานที่ไม่พ้นไปจากกิเลสได้ กิเลสมันชุกอยู่ได้พลังงานนั้น มันเป็นลัทธิความเชื่อนิคเดียว

ทีนี้เราเป็นชาวพุทธ เราพบพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาว่ากรรมฐาน ความเป็นสมถธรรมทำให้จิตตั้งมั่น เพื่อจะชุดคู้ยหากิเลส ไอ้ที่ว่าขั้นเป็นอย่างนั้น จิตกระทบเป็นอย่างนั้นมันตามรู้ตามเห็น มันเป็นปัญญาอบรมสมาธิ เป็นปัญญาไคร่ครวญ เป็นพุทธจริต ปัญญา พุทธจริต คือจริตของผู้ที่มีปัญญา จริตของพุทธะ จริตของพระพุทธรเจ้า ว่าอย่างนั้นเลย

ต้องควบคุมเข้ามาใช่ไหม ควบคุมให้ใจนี้สงบตัวเข้ามา สงบตัวเข้ามา จนเป็นสมาธิเป็นสากล มันยังไม่ใช่ผลแท้จริง มันเป็นผลเพราะเราปล่อยวางความฟุ้งซ่าน เราปล่อยวางพลังงานที่มันครอบ ๓ โลกธาตุให้กลับมาเป็นตัวของเราเอง ถอนเข้ามาเป็นพลังงานเป็นสากล เป็นสมาธิเป็นความตั้งมั่น เป็นจิตที่ว่าไม่เสวยอารมณฺ์ต่างๆ ที่ว่าเหยื่อล่อ

เท่านั้นนะ ที่เขาทำกันอยู่ที่นี่เท่านั้น เพราะว่าเขายังไม่ได้พูดถึงว่าการชุดคู้ยไอ้กิเลสที่มันอยู่ในสากลนั้น กิเลสที่ว่าอยู่ในสันติภาพนั้น ขณะที่จิตนี้เป็นสันติภาพ จิตนี้เป็นความสงบ กิเลสมันชุกอยู่

สงครามไม่เคยเกิดเลยในโลกนี้ ปล่อยมีแต่ความสงบหมด โลกนี้สงบ มันจะเจริญรุ่งเรืองไปไหน ไม่มีการคดโกงกันเลยเหรอ ไม่มีการเอารัดเอาเปรียบกันเลยเหรอ

หัวใจก็เหมือนกัน กิเลสมันอยู่ในหัวใจ มันแพ้ไม่เป็น มันแกล้งแพ้ มันแกล้งๆ สงบอยู่ได้ ความสงบอันนั้น จิตสงบขนาดไหนก็แล้วแต่ ไอ้ตัวกิเลสมันอยู่ใต้นั้น ภาวสวะ อนุสัย ไอ้จิตเดิมแท้ ไอ้จิตปฏิสนธิ ไอ้ตัวนี้ตัวต้นเหตุ ทีนี้มันสงบตัวเข้า เพราะมันหลอก กิเลสมันหลอกเราอีกทีหนึ่ง มันสวมเขาด้วย มันสวมเขาให้เราเข้าใจว่า ถ้าเราเข้าใจว่าเราก็เสียเวลาไปชาติหนึ่ง เราเข้าใจว่าเราเป็นนักปฏิบัติ เราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราปฏิบัติแล้วได้ผล

ได้ผลเพราะอะไร เพราะลัทธิต่างๆ มันประกันผลนั้น การันตีว่าการทำอย่างนี้แล้วจะได้ผลอย่างนี้ เราก็เป็นปัญญาชน เราก็เชื่อปัญญาชนด้วยกัน ปัญญาชนว่าทำอย่างนี้จะได้ผลอย่างนั้น จิตจะสงบอย่างนั้น แล้วจะเป็นผล แล้วมันเอาอะไรมาวัด

เพราะมันก็กิเลสล้วนๆ ทุกคนมีกิเลสล้วนๆ แต่จิตมันสงบหน่อยเดียว แล้วอันนี้มาเป็นผลองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ว่าอย่างนั้น สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา

สุตมยปัญญาคือการศึกษาเล่าเรียน การศึกษา นักธรรมตรี นักธรรมโท นักธรรมเอกนี้แหละสุตมยปัญญา การศึกษาตามว่าเป็นปัญญาชน ปริยญาตรี ปริยญาโท ปริยญาเอก คือคอกเตอร์ด้วย นี่มันเป็นสุตมยปัญญา คือเรียนทฤษฎีต่างๆ เรียนกฎหมาย เรียนความรู้ เรียนสิ่งที่โลกเขาบัญญัติไว้

จินตมยปัญญาคือทำจิตให้สงบเข้ามา รวบรวมเข้ามา รวบรวมจิตเข้ามาใช้ใหม่ ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ กำหนดไม่ให้คิด สิ่งที่เราเรียนมาปล่อยวางให้หมด จะเป็นคอกเตอร์ไหนก็แล้วแต่ที่เรียนมา มันจะเทียบเคียงกับหัวใจของตัวเอง พอหัวใจของตัวเองสงบเข้าไป มันจะเทียบเคียงว่าเป็นอย่างนั้น ระดับนั้น ระดับนั้น

ปล่อยวางให้หมด ให้มันเป็นตามความเป็นจริง คือแพ้ให้เป็น ขอมแพ้เป็น กิเลสขอมแพ้ เป็นมันจะสงบจริงตามความเป็นจริง

กิเลสไม่ขอมแพ้ ความแพ้ไม่แพ้มันหวังผล มันจินตนาการ มันเทียบเคียง มันจะเอาผลตลอดเวลา มันจะเอากำไร เราคิดแต่เราเบียดเบียนคนอื่น ไม่มีใครคิดเลยว่ากิเลสเบียดเบียนใจตัวเอง กิเลสมันเบียดเบียน บีบบี้หัวใจ ทำให้เราหมดโอกาส ทำให้เราเสียเวลา ทำให้เราคลุ้มคลั่งมัน เพราะคลุ้มคลั่งภายในนะ สงบเข้าไปขนาดไหนก็แล้วแต่

เพราะว่าภาวนามยปัญญา จิตที่เป็นสันติภาพ จิตที่เป็นสากลั่นต้องขุดคุ้ยเข้ามาให้ตา
 ธรรม ให้ตาที่มันเป็นสันติภาพนั้น ให้อู่ว่าในสันติภาพนั้นเขาทำอะไรกันอยู่ ให้เห็นกาย เห็น
 เวทนา เห็นจิต เห็นธรรม ธรรมารมณที่ที่เกิดขึ้น สันติภาพไหนมันก็มี เบียดเบียนกันว่าข้อตกลงนั้น
 สมควรไหม ข้อตกลงนี้ใครได้เปรียบเสียเปรียบ ตอนนี่ก็เป็นสันติภาพ เสมอภาค ภราดรภาพ แต่
 พอเดี๋ยวพอมันความรู้สึกเกิดขึ้นมา มันจะถึงว่าใครเอาไรเดาเปรียบ ระหว่างกายกับจิตนั่นละ

ถ้าจิตสงบลง ตาในเห็น การเห็นกาย เวทนา จิตหรือธรรม ความรู้สึกว่าเป็นสันติภาพ เป็น
 สากลั่นไร้ค่าทันทีเลย เพราะสิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งที่ต้องจับต้องได้ สิ่งที่ถูกขุดคุ้ยเจอกิเลส มันจะฟูขึ้น...

...แต่เพราะว่ากิเลสมันหลอกอยู่ข้างหลัง ทีนี้ถ้าตามหลักของพระพุทธศาสนา ภาวนามย
 ปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนา จิตที่เป็นสันติภาพ จิตที่เป็นสากลั่นละมันเป็นพื้นฐาน
 ของการเกิดภาวนามยปัญญา สิ่งที่เขาว่าเป็นปัญญาของเขานั้นเป็นปัญญาสมมุติมาหมด เป็น
 ปัญญาโลกทั้งหมด ปัญญาใคร่ครวญ ปัญญาอบรมสมาธิเข้ามา ปัญญาอันนั้นเป็นจินตมยปัญญา

ภาวนามยปัญญามันเกิดขึ้นจากกรรมฐานตัวนี้ จิตที่เป็นกรรมฐาน จิตที่เป็นที่ตั้ง แล้วหมุน
 กลับมาเจอกาย เวทนา จิต ธรรม เจอกายมันจะเกิดความรู้สึกบอกรู้ไม่ถูก แต่คนเห็นจะรู้ มันจะเห็น
 เหมือนมันเป็นรสชาติที่เราไม่เคยเห็น ขนาดที่ว่าเข้าไปถึงสันติภาพ ลัทธิไหนๆ เขาก็มี แล้วเราคน
 ที่ทำมาก็มี แต่ถ้าใครเห็นตรงนี้ได้ ผู้ที่เป็นพุทธภูมิ จิตนี้สงบได้เฉยๆ ไม่สามารถยกขึ้นวิปัสสนา
 ได้ เพราะเป็นพุทธภูมิต้องสร้างบารมีไป จิตนี้สงบตลอดเวลา แต่ผู้ที่เจอตรงนี้ได้มันจะยกขึ้น ถ้า
 เจอ

ความตื่นเต้น การเห็นกายภายในนะ ความเห็นมันสมบัติมหาศาล เพราะมันเป็นสิ่งที่ว่าเป็น
 พิมพ์เขียวแท้ เป็นพื้นฐานว่าเริ่มต้นพิมพ์เขียวนี้เป็นกระดาษแผ่นนี้ เป็นพิมพ์เขียวในกายกับใจเรา
 พิมพ์ออกมาจากกายกับใจเรา นี่ เป็นพิมพ์เขียวส่วนตน

เราจะมีกระดาษแผ่นหนึ่งที่จะเขียนพิมพ์เขียวขึ้นมาแล้ว เพราะเราได้เจอกาย ความรู้สึกนะ
 ความรู้สึกเป็นหนี้เขามาตลอด เป็นวัฏฏะ เป็นเหยื่อ การเกิดการตายทำให้เราอยู่ในวัฏฏะนี้มา
 ตลอด แล้วไม่เคยเห็นสิ่งนี้ ไม่สามารถสร้างพิมพ์เขียวของเราขึ้นมาเองได้ แล้วเราสร้างขึ้นมาได้
 เราเจอกาย ความตื่นเต้น มีความสุขแบบมหัศจรรย์ แม้แต่การเห็นมีความมหัศจรรย์เกิดขึ้นเลย นี้
 คือวิปัสสนา เริ่มต้นการวิปัสสนาเท่านั้นนะ วิปัสสนาแท้ถึงเป็นแบบนี้

ไม่ใช่ว่าเห็นชั้นที่ว่าพวกกันเข้ามา เห็นกาย เห็นจิตมันก็เป็นชั้น แต่เป็นชั้นตามความเป็นจริง ไม่ใช่เป็นชั้นตามจินตนาการว่าอารมณ์กระทบ เพราะว่ามันเป็นชั้นข้างนอก มันเป็นความรู้สึกของโลกๆ นี่ละ แต่การเห็นความจริงภายในมันสามารถแบ่งอารมณ์นั้นเป็นกองได้

สิ่งที่เกิดขึ้นจากความคิด สัญญาตัวกระทบขึ้น กระทบที่ว่าเป็นความคิดที่ว่าทันๆ นั้นแหละ อันนี้มันเป็นสัญญา สัญญาตัวเริ่มต้นใจใหม่ เริ่มต้นขึ้นมา สังขารปรุง วิญญาณรับรู้ รูปของจิตวนอยู่อย่างนั้น วนอยู่อย่างนั้น เวทนาซ้อนไป ซ้อนไป วนอยู่ตลอด

แต่ภาวนามยปัญญาจับตัวนี้ได้แล้วแบ่งแยกออก ไม่ใช่กระทบ มันจะแยกแยะออก การแยกแยะออกให้ชั้นแยกออกจากกัน ไอ้กิเลสที่อยู่ในชั้น ไอ้ที่วนอยู่ในชั้นนี้มันโดนแยกบ่อยๆ เข้า มันจะทำให้ชั้น ๕ นี้แยกออกเป็นกองๆ ได้ พอแยกออกเป็นกองๆ ได้ จิตนั้นจะปล่อยวาง

ปล่อยวางตามความเป็นจริง ไม่ใช่ปล่อยวางตามอารมณ์กระทบที่ข้างนอก อารมณ์กระทบเราว่าวิญญาณ ใจใหม่ โสตะ หูกระทบเสียงภายนอก วิญญาณรับรู้เกิดขึ้น เขาว่าถ้าเราตามรู้ทัน เรามีสติยับยั้งความกระทบนั้น ยับยั้งไว้ อารมณ์ไม่เกิดขึ้น ถึงกระทบก็สักแต่ว่ากระทบ มากี่ปฏิเสธเอาไว้เลย อันนั้นเป็นปัญญาอบรมสมาธิเข้ามา อบรมสติ อบรมความรู้ อบรมกองชั้นนี้

แต่ถ้าเป็นวิปัสสนา มันเข้าไปอยู่ภายใน อยู่ในความรู้สึกจับต้องได้ จับต้องจิต จับต้องธรรมได้ความเป็นจริง มันแบ่งแยกอาการภายในให้สิ่งที่เกิดขึ้นจากเริ่มต้นของความคิด คือว่าสิ่งใดแล้วแต่จะเกิดขึ้น เกิดขึ้นที่ใจก่อน ถ้ามีเราอยู่ เรารับรู้เสียง เราจะเกิดขึ้นเสียง ถ้าไม่มีเรา เสียงผ่านมาก็ผ่านไป อันนี้ว่าเพราะมีเรา

แต่ถ้าภายในละ หัวใจส่วนๆ ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น เพราะเรานั่งอยู่ในสมาธิใจใหม่ จิตนี้สงบ จิตนี้สักแต่ว่ารู้ จิตนี้ไม่ได้ยินอะไรเลย แล้วมันอะไรขึ้นมาในหัวใจนั้นนะ

เพราะนี่เป็นเนื้อแท้ใจ เป็นเนื้อของจิต เป็นสิ่งที่ว่ามันซ่อนอยู่ใต้จิตที่เป็นสากล ว่าจิตที่เป็นสากล จิตที่เป็นสันติภาพ จิตที่เป็นภราดรภาพนั้นละ แต่ตัวนี้มันอยู่ใต้นั้น แล้ววิปัสสนาญาณเข้าไปจับต้องตัวนี้ได้ แล้วออกมาวิปัสสนา

การแยกแยะสิ่งที่เป็นสากลนั้น สิ่งที่ว่ากายกับใจแนบเป็นเนื้อเดียวกันนั้น แยกออก การแยกอย่างนี้เป็นวิปัสสนา แต่วิปัสสนานี้จะเกิดขึ้นได้ต้องการขุดคุ้ยเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม การ

เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมด้วยตามความเป็นจริงจากภายใน อันนี้ต่างหาก ทำอย่างนี้ต่างหากถึงว่าเป็นวิปัสสนาจริงของศาสนาพุทธ ธรรมแท้จะเกิดขึ้นจากตรงนี้เป็นจุดเริ่มต้น ธรรมแท้ๆ นะไม่ใช่ธรรมจินตนาการ ธรรมที่บังคับยึดเยียดให้เป็นธรรม

เพราะอธิบายแบบบังคับยึดเยียดให้มันเป็นธรรมมันจะเป็นธรรมไปได้อย่างไร มันเป็นธรรมที่ว่าแปรสภาพ เป็นสุขตมยปัญญา เป็นธรรมที่อธิบายกัน มันไม่เห็นตามหลักความเป็นจริง พอไม่เห็นตามหลักความจริงก็อธิบาย บังคับความเห็นของตัวกับพิมพ์เขียวให้เป็นอันเดียวกัน ขลุ่ยขลุ่ย ขลุ่ยขลุ่ย ก็จะให้เป็นอันเดียวกัน แล้วก็ไปปรับกับลัทธิต่างๆ ให้กลายเป็นมวลชนร่วมกันไป แล้วเราก็ตามกันไป

แล้วก็จะละทิ้งตรงนี้ ละทิ้งตรงวิปัสสนาจริง วิปัสสนาจริงๆ ที่ว่ามันเป็นภาวนามยปัญญา เป็นหลักของศาสนาพุทธ เป็นหัวใจของศาสนาเพราะมันเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เกิดขึ้นจากการภาวนา

ใครๆ ก็รู้ ศึกษาทฤษฎีว่าสุขตมยปัญญา นักวิทยาศาสตร์ จินตมยปัญญา ก็รู้กัน ได้เท่านั้นนะ แต่ภาวนามยปัญญาไม่เกิดขึ้นกับใคร ต้องเกิดขึ้นกับผู้ที่ปฏิบัติเท่านั้น แล้วมันจะเป็นพิมพ์เขียวส่วนตัว

ว่าความเชื่อ ความศรัทธาเป็นหัวใจจรดออกมา ลากเราออกมา ให้เราเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติ แต่ต้องยอมตนให้เป็น ต้องยอมแพ้เป็น ต้องยอมแพ้กเลสให้ได้ ถ้าแพ้กเลสไม่ได้ มันปฏิบัติขึ้นมา มันก็จะปฏิบัติขึ้นมาแบบปัญญาชน ปฏิบัติขึ้นมาแบบเก่งกำไร เก่งกำไรกันไปก่อนแล้วมันจะไม่ได้ผลตามความเป็นจริง

ดูอย่างพระสารีบุตรสี พิมพ์เขียวส่วนตัว พระสารีบุตรฟังพระอัสสชิ พระอัสสชิบอกเลย

“สิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดมาจากเหตุ ถ้าจะดับสิ่งทางนี้ต้องดับเหตุก่อน”

พระสารีบุตรฟังพระอัสสชิ เพราะจิตนั้นเป็นสมาธิอยู่แล้ว จิตนั้นเป็นสากลอยู่แล้ว เพราะอบรมมากับสัญชย อบรมอยู่ตลอดเวลาเพราะเป็นลูกศิษย์ของสัญชย เป็นศาสดาอยู่ จิตนั้นเป็นสากล พอมาสาวลงไปใต้สากลนั้น เป็นพระโสดาบันขึ้นมา นี่พิมพ์เขียวส่วนตัวนะ พิมพ์เขียวส่วนตัวเพราะอะไร

เพราะว่าเป็นพระโศคานัน ขนาคบารมีถึงอัครสาวกเบื้องขวา แล้วก็ปฏิบัติไป ไปหา พระพุทธเจ้า บวชกับสำนักองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปภาวนาต่อ พระพุทธเจ้าสอน สอน ขึ้นมาเรื่อย จนสุดท้ายพ้นออกไปเป็นธรรมแท้ๆ ที่เขาคิซมณู

“ถ้าเธอไม่พอใจสิ่งใดๆ ในโลกนี้ เธอต้องไม่พอใจในสิ่งที่เธอไม่พอใจด้วย”

โลกนี้เป็นความว่างทั้งหมด โลกนี้ทั้งหมด แล้วเราไม่พอใจความว่างทั้งหมด เราไม่พอใจ สิ่งต่างๆ ในโลกนี้ ความว่างก็ไม่พอใจ ต้องไม่พอใจไอ้หัวใจที่ไม่พอใจเขาด้วยสิ

พระสารีบุตรเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา นั่นละพิมพ์เขียวส่วนตน

พาหิยะพึงเทศน์พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าสอนทีเดียว พูดคำเดียวสำเร็จเลย ทำไมไม่ เหมือนกันล่ะ

ฉะนั้นตามความเป็นจริง ผู้ที่ปฏิบัติตามความเป็นจริงสิ ต้องตามความเป็นจริง ตามความเป็นจริงหมายถึงพิมพ์เขียวนั้น ถ้ารู้ตามความเป็นจริงแล้วมันอธิบายตามความเป็นจริงได้ ถ้าไม่รู้ตามความเป็นจริง อธิบายพิมพ์เขียวของคนอื่นหรืออธิบายพิมพ์เขียวขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็จินตนาการธรรมนั้นไง จินตนาการธรรมนั้นมา แล้วเป็นตัวตั้งไข่ใหม่ แล้วอธิบาย อารมณ์ของเราเข้าไป มันก็เข้ากับสมมุติสิ เข้ากับลัทธิศาสนาต่างๆ มันก็เลยกลายเป็นมวลชน ร่วมกันไป ศาสนาเราไร้ค่า ภาวนามยปัญญาถึงไม่เป็นเอก

ภาวนามยปัญญาต้องเป็นเอก เอกสิ เอกตามความเป็นจริงนี้ต้องขุดคุ้ยตัวนี้ก่อน กาย เวทนา จิต ธรรม แล้ววิปัสสนาตามความเป็นจริง แล้วแต่เวทนาของบุคคลนั้น จะลงด้วยอย่างไร เห็นใหม่ ถึงว่าเป็นเอกเทศของแต่ละบุคคล พิมพ์เขียวของแต่ละบุคคล ใครได้พิมพ์เขียวของตัวเอง ขึ้นมา ความตื่นเต้น ความมหัศจรรย์ตัวนี้มีมหาศาล ความมหัศจรรย์

เพราะว่าจิตที่เป็นสากลมันเว้งว่างอยู่แล้ว ทีนี้ตัวขุดคุ้ยตัวนี้มันหาได้ยาก เพราะมันเป็นนามธรรม เห็นจากตาใน เห็นกายจากตาใน เห็นเวทนา ความรู้สึกเวทนา ถึงจะเป็นเวทนานอก เริ่มจากเวทนานอกก็กระทบเข้าถึงข้างใน ก็กระทบถึงจิต กระทบถึงการปล่อยวางตามความเป็นจริง กระทบใหม่ๆ นะ เราเห็นเลยว่า การเจ็บไข้ได้ป่วยพิจารณากันอยู่เนี่ย นั่นก็เจ็บ นี่ก็ป่วย เราก็รู้

เวทนา ทำให้ใจให้ปล่อยวางก็ปล่อยวาง ปล่อยวางแล้วมันเป็นการปล่อยวางตามความเป็นจริงใหม่ละ
นี่คือเวทนานอก การฝึกฝนเข้าไป

ถ้าเวทนาใน อย่างอาจารย์นั่งตั้งคือนั่งอย่างนี้ เวทนาหลานๆ มาสัก ๒ ชั่วโมง ๔ ชั่วโมงลุกๆ
มา ๖ ชั่วโมงละพอมันมา แล้ว ๘ ชั่วโมงนั้นล่ะปุ๋ยามันมา มันต้องเข้าไปถึงจุดที่ว่าถึงปุ๋ถึงย่ำถึงกัน
บึ้งของหัวใจที่มันเกาะเกี่ยว ถ้าเวทนาน้อยๆ เข้ามามันก็สละได้ แต่สละแบบหลานๆ หลานๆ แล้ว
มันไม่ขาดไม่ปล่อยวาง จิตนี้มันสงบมันปล่อยวางลง

นั่นละ ถ้าผู้ที่ปฏิบัติไม่รอบคอบพอ ไม่รอบคอบก็ว่าอันนี้เป็น แล้วก็จินตนาการไป มัน
เหมือนกับที่ว่าปัญญาอบรมสมาธินั้น จิตมันสงบได้ จิตเป็นสากลได้ แต่สากลแบบเป็นสมาธิ
ไม่ได้สากลแบบสมุจเฉท ต้องสากลแบบสมุจเฉท สากลแบบสมุจเฉทมันไม่ใช่อย่างนั้น

ดูอย่างที่ว่าพระสารีบุตรว่าไม่เชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระสารีบุตร “ทำไมไม่เชื่อ”

“ไม่เชื่อ”

“ไม่เชื่อเพราะอะไร?”

ไม่เชื่อเพราะว่าท่านรู้จริง ท่านเห็นจริงตามความเป็นจริง ความเชื่อกับความจริงถึงไม่ใช่
อันเดียวกัน เห็นใหม่ ความเชื่อเป็นความเชื่อ ความจริงที่สมุจเฉทปหาน ที่ตัดขาดท่ามกลางหัวใจ
อันนั้นเป็นความจริงของแต่ละบุคคล พระอรหันต์แต่ละองค์ๆ ถึงว่าเหมือนกันด้วยตามความเป็น
จริง ไม่ใช่เหมือนกันด้วยความเชื่อ

ฉะนั้นถ้าความเชื่อมันผิดแล้วทำไมเราต้องยอมตนละ ต้องยอมตนเป็นถึงจะเข้าถึงความ
เชื่ออันนั้นละ เพราะความเชื่อนี้มันเป็นความเชื่อ เป็นการเกาะเกี่ยว การเกาะเกี่ยวครูบาอาจารย์
เหมือนลูกเกาะเกี่ยวพ่อแม่ ถ้าไม่มีพ่อแม่ ลูกเกิดมาได้ใหม่ แม่คลอดลูกออกมาไม่เลี้ยงได้ใหม่ ลูก
ก็ต้องตายไป

ความเชื่อใหม่ๆ ก็เหมือนเด็กอ่อนนั่นแหละ ต้องอาศัยพ่อแม่มา อาศัยปัญญาอบรมสมาธิอันนั้นมาถูกต้อง อาศัยการเข้าถึงจิตที่เป็นสากล จิตที่เป็นสมาธิ จิตที่เป็นสันติภาพเท่านั้นนะ ต้องเขาถึงตรงนั้น ถึงตรงนั้นแล้วถึงจะยกขึ้นเป็นวิปัสสนา

ที่นี้วิปัสสนานี้มันถึงมีเฉพาะอยู่ในศาสนาพุทธ เพราะมรรคอรียสังขัง ความดำริขึ้นเป็นวิปัสสนา ความดำริชอบ การงานชอบ ความเพียรชอบ มรรคอรียสังขังมีอยู่ในศาสนาพุทธเท่านั้น ผู้ที่จะถึงตรงนี้ ผู้ที่จะเข้าถึงมรรคอรียสังขัง คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นองค์แรก เป็นผู้เข้าถึงองค์แรก โลกนี้ก่อนหน้านั้นไม่มี ไม่มี

ถ้ามี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องได้ข่าว ต้องไปศึกษากับบุคคลคนนั้นแล้ว มันไม่มีอยู่ เพราะมันไม่มีตามความเป็นจริงด้วย พระพุทธเจ้าเกิดได้องค์เดียวเท่านั้นในกาลหนึ่งๆ มันเป็นกาลขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่แล้ว เพราะบารมีของท่านมหาศาล ท่านถึงตรัสรู้ อันนี้แล้ววางทางเดินเอาไว้ให้เรา มรรคอรียสังขัง มีเฉพาะศาสนาพุทธ

ที่นี้มรรคอันนี้มันเป็นมรรคอะไร? มันเป็นมรรคภายใน การงานชอบก็ชอบที่หัวใจ เลี้ยงชีพชอบก็ชอบที่จิตนี้กินอารมณ์อะไร จิตนี้เสวยอารมณ์อะไร

จากที่ว่าเสวยอารมณ์โลกๆ กั้นอยู่ จิตนี้ยกขึ้นวิปัสสนา ภาวนามยปัญญา ปัญญาอันนั้นปัญญาฝ่ายวิปัสสนา มันปัญญาเหนือโลก มันปัญญาที่ว่าพิมพ์เขียวสร้างออกมาแล้ว ผู้ที่คิดเครื่องจักรไอน้ำขึ้นมาแล้วก็เป็นเครื่องจักรไอน้ำ วิวัฒนาการขึ้นมาจนเป็นจรวด จนเป็นจรวดจนยิงออกไปนอกโลก

เราก็เหมือนกัน เรามีพิมพ์เขียวของพระพุทธเจ้านะ ก็หาพิมพ์เขียวของตน จากที่จิตสงบหาพิมพ์เขียวของตนให้เจอ ใหม่ๆ พิมพ์เขียวนี้ไม่มีเพราะอะไร เราได้แต่กระดาษเปล่า กระดาษเปล่าคือจิตนี้เป็นสันติภาพ จิตนี้เป็นสากล แล้วก็พิมพ์เขียว เราร่างพิมพ์เขียว ก็อบปี่ออกมาจากขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ความเชื่อ

ที่ว่าความเชื่อต้องมี เพราะว่าความเชื่อ เป็นความเริ่มต้น เป็นประกายไฟ เป็นที่ว่าครูบาอาจารย์ควักจากใจดวงหนึ่งให้กับใจดวงหนึ่ง พิมพ์เขียวที่ว่าความรู้สึก พิมพ์เขียวจากภายในไม่ใช่

จินตนาการ ต้องเป็นความจริงขององคค์ๆ นั้น แล้วจะเนาะช่องทางให้ออกช่องทางนั้นได้ ถ้าไม่มีพิมพ์เขียวอย่างนั้น การไม่มีครูไม่มีอาจารย์ กระเสือกกระสนไปนะ แสนทุกข์แสนยาก

จะนั้น ความเชื่อต้องมาเชื่ออันนั้น เชื่อครูบาอาจารย์ ๑ ขอมคน ขอมแพ้วจริงๆ ต้องขอมแพ้วจริงๆ แพ้วให้ถึงความเชื่อฟังครูบาอาจารย์ถึงจะได้ เพราะความเชื่ออันนี้ ถ้าไม่ขอมแพ้วจริงนะ แพ้วครึ้งๆ กลางๆ ไอ้อินตนาการ ไอ้อีกเลสมันหลอก

ในสมัยพุทธกาล โปฐิตะโบลานเปล่า หาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบอก “โบลานเปล่ามาแล้วโบลานเปล่า” จนน้อยใจ กลับไปศึกษากับพระลูกศิษย์ ไปถามองค์ไหน องค์ไหนก็ไม่ยอมรับให้เป็นลูกศิษย์ จนเหลือเณรน้อย เณรน้อยถึงถามว่าจะฟังจริงหรือเปล่า เห็นไหม ถ้าขอมแพ้วไม่เป็น ถ้าแพ้วไม่จริง ตัวเองเป็นอาจารย์ เป็นผู้สั่งสอนเขา มา แล้วเณรน้อยจะสอนอย่างไร ถ้าเชื่อจริง เณรสั่งให้ลงน้ำก็ลง เณรสั่งอะไรก็ทำตามค นี้แพ้วจริง เณรถึงได้เริ่มสอนว่า

“ร่างกายเรานี้เป็รียบเหมือนจอมปลวก มีรูอยู่ ๖ รู มีทวารออกอยู่ ๖ รู ก็ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ใจให้ปิด ๕ ทวารชะ เปิดทวารหนึ่งคอย...” คอยสร้างพิมพ์เขียว คอยจับกาย เวทนา จิต ธรรม ไอ้ออกมากิน

“...ในจอมปลวกนั้นมีเหยี่ยวอยู่ตัวหนึ่ง เหยี่ยวตัวนี้ชอบออกมาหากินตามรูทวารทั้ง ๖ เราปิดให้หมด เหลือไว้รูเดียว เหลือไว้ทวารเดียวคอยจับเหยี่ยวตัวนั้น”

จิตที่เป็นภราดรภาพ จิตที่เป็นสันติภาพ

“มีเหยี่ยวอยู่ตัวหนึ่ง”

นี้อยู่ในพระไตรปิฎกนะ คำสั่งสอนเป็นพิมพ์เขียวขององคค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์ก็จินตนาการไป พอเรานี้ทำอะไรนี่ก็ว่าเหยี่ยวแล้ว

ไม่ใช่ อันนี้มันเป็นโลกๆ อันนี้มันเป็นเข้ากับจินตนาการที่โลกเขาเป็นกัน มันทำให้ศาสนาเรานี้ด้อยค่า ถ้าความเชื่ออย่างนั้น แล้วทำให้เราเข้าไปไม่ถึงตามความเป็นจริง เราจะไม่ได้ประโยชน์จากวิปัสสนาญาณ จากภาวนามยปัญญา

ลองให้คิดภาวนามยปัญญาเกิดขึ้น ที่เราว่าฉลาดๆ อยู่ เราว่าเราเป็นยอดคน เราเยี่ยมคน เรา
จะว่าเราฉลาดจริงหรือเปล่า ฉลาดจริงทำไมเอาตนของตนไว้ในอำนาจของตนไม่ได้

มันสักแต่ฉลาด มันเข้าใจว่าตนเองฉลาด แล้วทำแล้วก็คิดว่าตัวเองรู้แล้ว มันเป็นจิตใจ
สำนึกที่จะทำให้ความเห็นของตัวเองเป็นอย่างนั้น พอสิ่งนั้นเกิดขึ้นก็ว่าอันนี้เป็นผล สิ่งที่เป็นผล
นั้นมันเป็นผลหลอกๆ เป็นผลให้เราเสียเวลาลำเวลา เป็นผลให้เรานอนจม เป็นเหมือนกับว่าวางยา
กิเลสวางยาหัวใจอีกชั้นหนึ่ง

“กิเลส” ตัวเองมันก็เจ็บแสบอยู่แล้ว ทำให้เราทุกข์อยู่ เราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อยากจะให้
ออกพ้นจากนะ เพราะเราเชื่อแล้ว เพราะความเชื่ออันนั้นมันเชื่อไม่ถึงที่สุด มันถึงว่า “แพ้วไม่เป็น”
พอแพ้วไม่เป็น พอเราปฏิบัติไป สิ่งนั้นก็มาหลอกดวงว่าเราเป็นอย่างนั้นจริง แล้วพอเป็นอย่างนั้น
จริง ความรู้อันนี้ก็ไม่ใช่จริง พอความรู้ที่ไม่จริง อธิบายพิมพ์เขียวก็อธิบายไม่จริง เพราะจินตนาการ
ความจินตนาการนี้ก็มาสอนกัน ผู้ปฏิบัติไม่ถึงจุดตามความเป็นจริง ถึงว่าไม่รู้จริง

ต้องรู้จริงเป็นสมบัติส่วนตัวของคนๆ นั้น พระสารีบุตรถึงไม่เชื่อพระพุทธเจ้า เชื่อตนเอง
เพราะตนเองนั้นรู้จริงตามความเป็นจริง แต่ก่อนที่จะรู้จริงตามความเป็นจริงก็เชื่อองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน ยอมแพ้วจริงๆ ยอมแพ้วขนาดที่บอกกับพระโมคคัลลานะเลย ถ้าเราเจอครูบา
อาจารย์ เราต้องไปหาเลยนะ เพราะเราอยู่กับสัญชัยมา เรารู้ๆ อยู่แล้วว่าสอนมาอย่างนี้สอนมาถึง
ที่สุดของคำสั่งสอนแล้ว เราก็ยังทำอะไรไม่ได้

กิเลสมันยอมจริง ยอมเพื่อหาทางออก ๑ อันนั้นเป็นกิเลส แต่เพราะอำนาจวาสนา เพราะว่า
ย้อนกลับไปที่ว่าได้อริชฐาน ได้ปัญญาตนอยากจะเกิดเป็นสาวก เป็นอัครสาวกเบื้องขวา บุญ
บารมีของท่านก็มีอยู่ของท่าน โดยธรรมชาติอยู่แล้ว แต่เพราะปัญญาอย่างนี้ถึงได้ยอมไป ยอมตั้งแต่
ไม่เจอองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะอยากได้ของจริง อยากสัมผัสของจริง เข้าใจว่ามีอยู่
ยังไม่เจอคนที่ยอมก็ยอมไว้ก่อนแล้ว

“แพ้วเป็น” ยอมแพ้วจริงๆ ยอมแพ้วผู้ถึงธรรม ยอมแพ้วผู้ที่มีธรรมจริงแล้วจะขอให้เอาตัวเอง
ให้พ้นจากกิเลสให้ถึงธรรมจริงๆ ด้วย พอเจอพระอัสสชิ สอนทีเดียวยังเป็นพระโสดาบัน เพราะจิต
ความเป็นไปของจิตสิ จิตที่ว่าแพ้วอยู่แล้ว แพ้วเพื่อจะไม่ให้กิเลสมันฟู ถ้าเราไม่แพ้ว เรากระด้างอยู่

ตลอดเวลา เพราะเรากระด้างใจของเราเอง เราว่าเราแพ้ เราว่าเราเชื่อ เราว่าทั้งนั้นเลย กิเลสมันอยู่ข้างหลังนั้น

ความแพ้ไม่เป็น ความไม่ยอมแพ้จริง การปฏิบัติมันก็หลอกอย่างนั้น ความแพ้ไม่จริงอยู่แล้ว แล้วศึกษามากเท่าไรก็แล้วแต่ เวลาออกไปอธิบายด้วยจินตนาการ ไปเข้ากับลัทธิต่างๆ เลยเลยสื่อกันไป ฮากันไปนะ กระแสพากันไปนะ แล้วพวกเราระยะ พวกเราแพ้จริงไหม

ถ้าเราแพ้จริงนะ ถ้าเราว่าเราแพ้จริง เราแพ้คือว่าเราชนะกิเลส เพราะกิเลสอยู่ได้เรา เราเห็นจุดบกพร่องของเรา เราเห็นการทำความผิดของเรา เราเห็น เราตั้งคำถามเราขึ้นมาเมื่อไร นั่นล่ะเราเริ่มหยุดได้ หยุดไม่ให้สิ่งนั้นหลอกหลวงเราได้

แต่ถ้าเรายังชนะอยู่ เรายังคืออยู่ เรายังจับผิดความบกพร่องของตัวเองไม่ได้ อันนั้นเรารู้สึกแต่ว่าแพ้ เรารู้สึกแต่ว่าเชื่อ เพราะว่าสิ่งที่มาหลอกหลวง มันสวมเขาความคิดอยู่ มันหลอกอยู่ข้างหลัง อาจารย์ถึงได้พูด ครูบาอาจารย์บอกว่า “ธรรมะนี่อยู่ปากตาย” แม้แต่ความตาย แม้แต่ชีวิตนี้ก็ยังยอมแลกกับธรรมแท้ๆ เลย เพราะเป็นสุขแท้ๆ

ความเป็นสากล จิตนี้เข้าถึง เอโก ชัมโม อย่างที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสวยวิมุตติสุข จิตปกติ จิตที่ชุ่มไปด้วยกิเลสนะ จิตที่เอากิเลสไว้ จะเป็นภราดรภาพ จะเป็นสันติภาพอยู่แต่กิเลสมันชุกอยู่นั้น มันก็ยังคลอนแคลน มันก็ยังเป็นอนิจจัง มันยังตีกลับ มันยังเป็นความว่างที่ว่างเดี่ยวก็ว่าง พอนานไปมันก็เสื่อม

แต่ถ้าชำระกิเลสหมดแล้ว มันเป็นภราดรภาพ เป็นธรรมอันเอก เป็นวิมุตติสุข เป็นความพ้นออกไปจากสิ่งใดๆ ทั้งปวงที่ว่าจะสากลหรือไม่สากลพูดไม่ได้เลย อันนั้นเป็นหลักความจริงที่มันเหนือโลก มันอยู่ที่ว่าผู้รู้จริงคนไหนคนนั้น ผู้รู้จริงองค์ไหนองค์นั้นเป็นของท่าน แล้วท่านอธิบายออกมา หรือว่าท่านพิจารณาว่าสิ่งที่ว่าเป็นภราดรจริงหรือไม่จริง มันจะไปถึงจุดอันนั้นแล้วมันจะเป็นอันเดียวกัน

ถึงว่า การเป็นสากลนั้นมันเป็นสากลอยู่ได้อำนาจกิเลสทั้งนั้น ที่ว่าเป็นสากล ที่ว่าเป็นกลาง มันเป็นกลางของกิเลสเพื่อจะโน้มเอียงไปทางดีและชั่ว มันไม่ใช่ของจริง เพราะของจริงนี้มันไม่

มีภาสวะ มันไม่มีภพ มันไม่มีที่ตั้ง มันไม่เป็นหนึ่ง มันไม่เป็นสิ่งที่ว่าจะจับต้องได้ เห็นไหม มัน
เป็นความว่างจริงแล้วที่ไม่มีเชื้อ

ความว่างที่ว่างไม่จริง ว่างอยู่อำนาจของกิเลส มันมีสิ่ง มันมีเงา มันมีแสงสีที่จับต้องได้ มัน
มีภพของมัน ถึงไม่เป็นนามธรรมมันก็เหมือนกับน้ำที่เจือด้วยสีได้ น้ำจะเจือสีอะไรก็เป็นสีนั้น จิต
ที่มันยังมีกิเลสอยู่ เพราะกิเลสนี้มันเป็นสิ่งที่ว่าเรืองแสงได้ ความเรืองแสงอันนั้นมันถึงว่าไม่ใช่ว่าง
จริง มันพยับแคค มันแปรตัวเองได้ มันแปรปรวนได้

แต่ถ้าเป็นความว่างด้วยความวิมุติ มันไม่มีสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น อาสวะ ๓ ล้วนไป อาสวะ ๓ นะ
ภาสวะ อวิชชาสวะคือความไม่รู้จริง กิเลสสวะไม่มี มันถึงว่าหมดไปด้วยตามความเป็นจริง ไม่
เรืองแสง ไม่ใดๆ ทั้งสิ้น เป็นความว่างแท้ เป็นหลักเป้าหมายของชาวพุทธ เป็นธรรมที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ ถึงได้อุทานขึ้นมาว่าสิ่งนี้มันมหัศจรรย์ มันลึกลับ มันจะบอกใครได้

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ธรรมขึ้นมา เป็นศาสนธรรมคำสั่งสอนของชาว
พุทธ ของศาสนาพุทธ พุทธะคือพระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสนา ตรัสรู้ธรรมตามความเป็นจริง
พระสงฆ์ผู้ปฏิบัติธรรมตามความเป็นจริงอันนั้น เข้าถึงจุดนั้นอย่างเช่นพระสารีบุตรนั้นรู้ตามความ
เป็นจริงนั้น

ถึงว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์อยู่ที่ใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นอันหนึ่งอัน
เดียวกัน พุทธะก็พระพุทธเจ้า เจ้าชายสิทธัตถะตรัสรู้ธรรมนั้นเป็นพระอรหันต์ สงฆ์สาวกของ
พระพุทธเจ้าปฏิบัติรู้จริงตามความเป็นจริง ธรรมอันนั้น ก็เป็นพระอรหันต์ ถึงว่าพระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์อยู่ที่ใจ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ อันหนึ่งอันเดียวคือว่ามันเป็นหนึ่งเดียว เป็นเอก
เป็นธรรม ธรรมอันเอก

ความรู้สึกต่างๆ ข้อมูลต่างๆ สิ่งที่สะสมต่างๆ ในหัวใจได้ทำลายลงไปแล้ว ใจนั้นบริสุทธิ์
ล้วนๆ ใจนั้นเป็นความว่างจริงตามล้วนๆ ร่างกายเป็นพระสงฆ์ แต่มันก็เป็นร่างกาย เป็นเศษส่วนที่
มันจะทิ้งไปตามความเป็นจริง แต่หัวใจดวงนั้นบริสุทธิ์ เห็นไหม พระสงฆ์

เพราะว่าพุทธะคือหัวใจดวงนั้น เพราะหัวใจดวงนั้นเป็นชื่อขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า ก็เหมือนกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นหนึ่งเดียวในหัวใจของพระสารีบุตร พระ

สาริบุตรไม่ใช่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทำหัวใจ พุทธะคือหัวใจดวงนั้น องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพุทธะ แต่เพราะรัฐธรรมนูญ ก็มีรัตนะ ๒ รัฐธรรมนูญตามความเป็นจริง

เพราะหัวใจรัฐธรรมนูญ ใจของพระพุทธเจ้าตรัสรัฐธรรมนูญตามความเป็นจริง ใจนั้นก็เป็ใจที่วิมุตติ พระสาริบุตรเป็นสาวก ปฏิบัติธรรมจนรู้ตามความเป็นจริง ใจนั้นก็วิมุตติ ถึงเป็นหนึ่งใจ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นหนึ่งเดียวกัน เป็นภราดรภาพจริง เป็นความเสมอภาคจริง เป็นความเสมอภาคที่มันเหมือนกับโลกนี้มีสันติภาพแล้วมีธุรกิจอยู่ อันนั้นเป็นความว่างจริง เป็นวิมุตติจริง เป็นหนึ่งจริง เป็นพยานกันจริง เป็นของจริง เป็นธรรมอันเอก เป็นเป้าหมายของชาวพุทธ

เกิดขึ้นจากภวานามยปัญญาที่เข้าไปชำระ อวิชชา ปจฺจยา สงฺขารา ตามความเป็นจริง ไม่ใช่จินตนาการกันว่าเข้าไปจิตที่กระทบถึงเกิดอวิชชาเพราะไม่รู้อารมณ์นั้น ถึงเกิดภพเกิดชาติ ความอารมณ์หนึ่งก็ชาติหนึ่งภพหนึ่ง

การอธิบายปฏิจสมุปบาทอยู่ การอธิบายการขับเคลื่อนไปของจิตอยู่ อันนั้นเป็นการจินตนาการธรรม เป็นพิมพ์เขียวของส่วนตัว ไม่ใช่พิมพ์เขียวแท้ แล้วเป็นพิมพ์เขียวของพระพุทธเจ้า ตัวเองได้พิมพ์เขียวของคนอื่นมาแล้วเอาความรู้สึทกของตัวอธิบายพิมพ์เขียวั้น มันก็เลยคลาดเคลื่อน

ถ้ารู้ตามความเป็นจริง วิชชาเกิดขึ้นต้องดับหมด อวิชชาคือความไม่รู้ มันจะเคลื่อนไปไหนในเมื่อมันเป็นตอของจิต แล้ววิชชาเกิดขึ้นเดีวนั้น พลิกเดีวนั้นก็จบเดีวนั้น เป็นอาโลโกทั้งหมด วิชชา นิโรธะ นิโร โธทั้งหมดเลย จากอวิชชา ปจฺจยา สงฺขารา จากวิชชา นิโร โธ วิชชา นิโรธะหมดเลย วิมุตติดับหมด อันนั้นเกิดขึ้นจากภวานามยปัญญาที่เกิดขึ้นจากใจ เกิดขึ้นจากมรรคมรรคในหัวใจ

ถึงว่า ถ้ายอมแพ็เป็นนะ ยอมแพ็เป็นแล้วปฏิบัติตามความเป็นจริง อย่าเพิ่งรวบรัด อยากได้เร็ว อยากได้ง่าย อยากได้ของดี ปัญญาชน ผู้ที่อธิบายเขาแล้วเป็นปัญญาชน เขาอธิบายได้ ความรู้สึทก

ก็มันสมมุติกับสมมุติ อารมณ์กับอารมณ์ มันเป็นไปอันเดียวกัน แล้วก็วนเข้ามา อารมณ์
ลมไปไหนก็ลมปากใจ เว้งว้างไปเหมือนเชือกว่าขาด ว่าวเชือกขาดลอยไปไม่มีจุดหมายปลายทาง

ถึงว่าน่าเสียดายถ้าเป็นชาวพุทธนะ ถ้ายอมแพ้จริงนะ ยอมแพ้ แพ้ให้จริง ยอมแพ้ความเห็น
ของตัว แต่เข้าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าธรรม บังคับตนให้เข้ามาในแวดวง
ในภาวนามยปัญญา อย่าเพิ่งว่าจิตสงบแล้วเชื่อเขาไปก่อน แล้วเห็นความง่าย เห็นความสะดวก
เห็นกระแสแล้วเรตามเขาไป

ถึงจะเป็นส่วนน้อยแต่ให้มันเป็นความจริง เราเข้าถึงหลักความจริง เราเป็นแก่น เราถึงให้
เกิดภาวนามยปัญญาขึ้นจากใจเรา เราถึงได้เป็นประโยชน์ของเราจริง ให้เราเป็นมนุษย์ พบ
พระพุทธศาสนา แล้วพบให้จริงด้วย แล้วทำให้ได้จริงด้วย เป็นความจริงจริงๆ รู้จริงเห็นจริงตาม
ความจริงของเรา เป็นพิมพ์เขียวของเรา เราจะได้ไม่ต้องเป็นเหยื่อของเขา ไม่ต้องเป็นเหยื่อของ
โลก เหยื่อของสิ่งที่ว่ากำลังเจริญรุ่งเรือง รุ่งเรืองในการให้หลงทางกัน เอวัง

เพิ่มเติมท้ายกัณฑ์

ถ้าเห็นจริง ถ้ารู้จริง การอธิบายจะเป็นอีกแนวทางหนึ่ง ถ้ารู้ไม่จริง การอธิบายมันก็
คลุมเครือ แต่คนไม่รู้จริง การฟังมันก็เป็นไม่คลุมเครือ การคลุมเครือหมายถึงไม่แยกแยะกัน
ชัดเจน แยกเอาไว้ให้ชัดเจน อย่างนั้นไม่ใช่ดีกิน เหมือนกับเป็นการตามน้ำ การอธิบาย การ
จินตนาการตามน้ำไป มันทำให้เสียผลประโยชน์ของผู้ฟัง เพราะผู้ฟังเป็นผู้ที่ไม่รู้จริง ผู้ฟัง ผู้ที่ถูก
ศิษย์ลูกหาไม่รู้จริง ผู้รู้จริง...(เทปสิ้นสุดเพียงเท่านี้)